

RESSÒ DE LA PARAULA

La resplendor de l'humà (II)

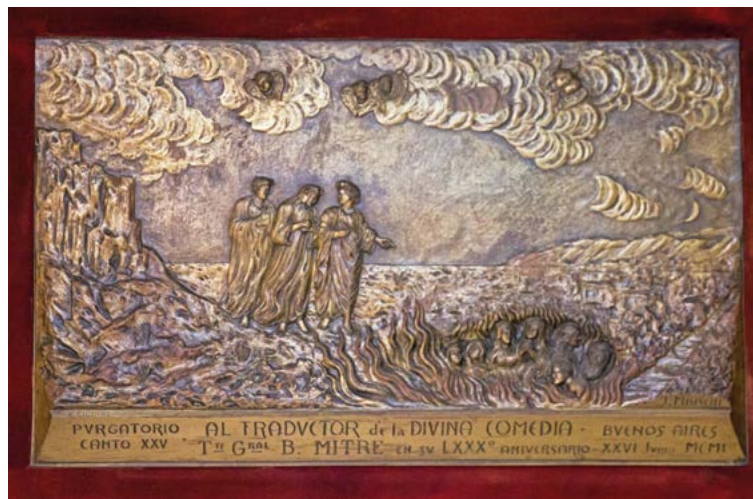

El que va succeir al poeta Dante Alighieri, tal com observem sobretot a la *Divina Comèdia*, va ser un model de «el valor humà d'allò diví» o, si es vol, «el valor diví d'allò humà».

No és un joc de paraules. Aquesta és una manera d'expressar el que creiem els cristians i sostenim com a veritat fonamental. És la primera conseqüència de la nostra fe en la realitat de l'Encarnació, el Déu fet home en Jesucrist, veritable Déu i veritable home.

Això per a nosaltres és tan important que hom no pot gaudir d'allò humà, com per exemple el gaudi d'unes vacances realment enriquidores, oblidant que tota plenitud humana té el seu sentit i el seu cim en la bellesa de Déu (en la seva veritat i en el seu bé).

Així, Dante va ser un apassionat cercador de l'amor cada vegada més perfecte i pur. El seu punt de partida va ser la seva experiència humana d'enamorament de Beatriz. El guiava la convicció que en això s'hi jugava la plena felicitat. L'amor, tal com havia après de la seva formació teològica (sant Agustí i sant Tomàs), era el gaudi de la Belleza. Ben entès que aquesta, l'autèntica Belleza, només es podia trobar acompanyada per la suprema Veritat i el perfecte Bé. Això explica totes les recerques humanes, els seus encerts i errors (Infern, Purgatori i Paradís). L'últim cant, el Paradís, finalitza en «la llum interminable que és Déu mateix, la llum que és al mateix temps Amor, que

Dante Alighieri al Museu Mitre, Buenos Aires

mou el sol i les altres estrelles», evocant el testimoniatge dels sants i elevant una pregària a la Mare de Déu.

Certament, la biografia de Dante ho va ser tot menys un camí de roses i un model de virtut. Com llegim en la Carta del Papa,

«La decepció profunda per la caiguda dels seus ideals polítics i civils, juntament amb la dolorosa peregrinació d'una ciutat a una altra a la recerca de refugi i suport, no són aliens a la seva obra literària i poètica, sinó que constitueixen la seva arrel essencial i la seva motivació de fons.»

Però això no nega que les seves conviccions fonamentals, el seu sentit de vida, la seva manera

d'orientar l'existència, la seva creativitat humana, tot fos una recerca de l'humà en Déu i de Déu en l'humà. La seva fe li permetia, en primer lloc, descobrir el desig de felicitat, la recerca de llum en tot ésser humà, fos quina fos la situació que es visqués. Com diríem, la petjada de Déu en tots i cadascun dels cors.

La seva fe li permetia, a més, discernir el que no condueix a aquesta plenitud; per tant, no cedir al que considerava injust, enganyós, indigne de l'ésser humà. Al contrari, segons ell, aquesta fe s'havia de traduir en estímul a continuar buscant, viure més profundament, confiar en el valor i la veritat del camí emprès.

Així mateix, la seva fe li permetia trobar el que avui diríem la seva pròpia vocació en la vida; és a dir, el servei que havia d'oferir a l'Església i al món des del do (el carisma) que havia rebut. Més enllà de la seva tasca política, més allà, fins i tot, de la seva professió «oficial» (farmàcia, medicina), entén que ha d'arribar a ser profeta d'esperança mitjançant la poesia. Tot pot decebre, però està convençut de la veritat, la realitat, de l'amor perfecte, que ens ve ofert per l'obra redemptora de Crist i que aconseguirà la seva plena realització en el Paradís. Una veritat que havia de ser proclamada mitjançant la bellesa de les paraules.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Veniu... I reposeu una mica»

Fer vacances s'ha convertit, als nostres dies, en un dret i gairebé una necessitat. El ritme de vida que avui porta la nostra societat fa gairebé imprescindible gaudir d'uns dies de descans, desconnectar de l'activisme desmesurat. Quan hi hagut un sobreesforç en el treball caldrà recuperar energies. Moltes vegades, per a aquest descans cerquem la novetat d'altres llocs i ambients que no són els nostres habituals.

Al mateix temps, en parlar de vacances, no podem quedar-nos solament en la dimensió del descans, cal valorar l'oportunitat d'enriquiment que compor-

ten per a les persones les diverses activitats que hi podem fer.

En el cor de l'estiu, l'evangeli d'avui recull la invitació de Jesús als seus deixebles, per anar-se'n de vacances. «*Veniu ara tots sols a un lloc despoblat i reposeu una mica. Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni per menjar.*»

Els deixebles tornaven d'una missió especial a la que els havia enviat Jesús. Venien cansats però contents. Volien explicar a Jesús tot el que havien fet i ensenyat. Però la gent que va i ve no els deixa tranquils. I Jesús cerca una estratègia: marxar tots sols en la

barca, cap a un indret més tranquil. Hi van tots junts, com una família; no cadascú pel seu compte.

Però els projectes li van fallar a Jesús. Diu l'evangeli que «algú els veié... molts ho van saber... una multitud els espera...». Remarco el sentit progressiu de la frase: algú que ho veu en parla; quan se'n parla molts ho saben; quan molts ho saben, tots hi van.

Es planteja el dilema: què val, el projecte inicial del descans o la novetat d'aquella multitud que els espera? La resposta és clara: amb una compassió que no es queda en sentimentalismes inoperants es posà a instruir-los llargament.

És una lliçó per a tots: les vacances són un temps per enfortir el cos i l'esperit. El dret legítim al propi descans no és excusa per oblidar les nostres obligacions: d'ajudar el qui ho necessita; de fomentar els valors de convivència i vida familiar; d'enriquir el nostre esperit amb una bona lectura o amb l'admiració de la naturalesa; de respectar el nostre cos i el dels altres; de viure i celebrar la nostra fe. Així, en el retorn manifestarem no la pena d'un do exhaurit sinó la joia d'un temps aprofitat.

Bones vacances per a tots.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

El resplendor de lo humano (II)

Lo que sucedió al poeta Dante Alighieri, tal como observamos sobre todo en la *Divina Comedia*, fue un modelo de «el valor humano de lo divino» o, si se quiere, «el valor divino de lo humano».

No es un juego de palabras. Esta es una manera de expresar algo que creemos los cristianos y sostenemos como verdad fundamental. Es la primera consecuencia de nuestra fe en la realidad de la Encarnación, el Dios hecho hombre en Jesucristo, verdadero Dios y verdadero hombre.

Esto para nosotros es tan importante, que uno no puede gozar de lo humano, como por ejemplo del disfrute de unas vacaciones realmente enriquecedoras, olvidando que toda plenitud humana tiene su sentido y su culmen en la belleza de Dios (en su verdad y en su bien).

Así, Dante fue un apasionado buscador del amor cada vez más perfecto y puro. Su punto de partida fue su experiencia humana de enamoramiento de Beatriz. Le guiaba la convicción de que en ello se jugaba la plena felicidad. El amor, tal como había aprendido de su formación teológica (san Agustín y santo Tomás), era el disfrute de la Belleza, bien entendido que ésta, la auténtica Belleza, no se podía dar, sino acompañada por la suprema Verdad y el perfecto Bien. Esto explica todas las búsquedas humanas, sus aciertos y errores (Infierno, Purgatorio y Paraíso). El último canto, el Paraíso, finaliza en «la luz interminable que es Dios mismo, la luz que es al mismo tiempo Amor, que mueve el sol y las otras estrellas», evocando el testimonio de los santos y elevando una oración a la Virgen María.

Ciertamente, la biografía de Dante fue todo menos un camino de rosas y un dechado de virtud. Como leemos en la Carta del Papa,

«La decepción profunda por la caída de sus ideales políticos y civiles, junto con la dolorosa peregrinación de una ciudad a otra en busca de refugio y apoyo, no son ajenos a su obra literaria y poética, sino que constituyen su raíz esencial y su motivación de fondo.»

Pero eso no niega que sus convicciones fundamentales, su sentido de vida, su forma de orientar la existencia, su creatividad humana, todo fuera una búsqueda de lo humano en Dios y de Dios en lo humano. Su fe le permitía, en primer lugar, descubrir el deseo de felicidad, la búsqueda de luz en todo ser humano, fuera la que fuera la situación que se viviera. Lo que diríamos, la huella de Dios en todos y cada uno de los corazones.

Su fe le permitía, además, discernir lo que no conduce a esta plenitud; por tanto, no ceder a lo que consideraba injusto, engañoso, indigno del ser humano. Al contrario, según él, esa fe se debía traducir en estímulo a seguir buscando, vivir más profundamente, confiar en el valor y la verdad del camino emprendido.

Así mismo, su fe le permitía hallar lo que hoy diríamos su propia vocación en la vida; es decir, el servicio que debía ofrecer a la Iglesia y al mundo desde el don (el carisma) que había recibido. Más allá de su tarea política, más allá incluso de su profesión «oficial» (farmacia, medicina), entiende que ha de llegar a ser profeta de esperanza mediante la poesía. Todo puede decepcionar, pero está convencido de la verdad, la realidad, del amor perfecto, que nos viene ofrecido por la obra redentora de Cristo y que alcanzará su plena realización en el Paraíso. Una verdad que debía ser proclamada mediante la belleza de las palabras.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Trobada del laïcat cristià

Diessabte 3 de juliol es va celebrar a la Casa de l'Església una matinal de grups d'adults de la diòcesi, amb l'objectiu de continuar ajudant-

nos a fer camí en els diversos grups arreu del territori diocesà. Vam comptar amb la ponència-testimoni de la Maria Mercè Sardà, laica tarragonina, per ajudar-nos en aquesta formació. Ens va fer una breu radiografia del món actual i de l'Església i ens va suggerir alguns valors i contravalors i uns criteris d'actuació que van donar peu a una estona de treball de grups.

La trobada, que va constatar la conveniència i l'alegria de viure la fe de l'Església en el marc d'un grup, es va cloure amb unes paraules d'encoratjament del bisbe Agustí i una pregària d'enviament.

Celebració dels 150 anys del temple parroquial de Moja

La festa major en honor a sant Jaume de la població de Moja (Olèrdola), enguany és «major» de debò, ja que se celebra el 150è aniversari de la dedicació de l'església. Amb motiu d'aquest aniversari s'han endegat diversos esdeveniments culturals i festius al llarg de l'any: exposició de plànols, dibuixos, documents; conferències, concerts... entre d'altres.

També la comunitat parroquial de Moja es proposa celebrar-ho, fent junts l'experiència de l'amor, l'alegria i l'acció de gràcies. El diessabte 24 de juliol, a les 19.30 h, es pregaran les solemnes Vespres de Sant Jaume i el cant dels Goigs. L'endemà, diumenge 25, hi haurà a les 12 h el repic de campanes anunciant la missa solemne, presidida pel bisbe Agustí i participada per la comunitat cristiana. Es farà l'ofrena a l'apòstol, presentada pel Consell Pastoral, els organitzadors de la festa, les entitats i balls populars. Per acabar, hi haurà novament el cant dels Goigs.

La celebració dels 150 anys de la dedicació de la nova església

és un fet remarcable, però no ha de ser només un record d'aquells temps de penúria en què es va fer la seva edificació material sinó sobretot dels vincles creats al llarg dels anys entre les persones,

«pedres vives», que, romanent fidels a la parròquia i al poble, han rebut la força per conivir generació rere generació, testimoniant la joia de ser també Poble de Déu.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

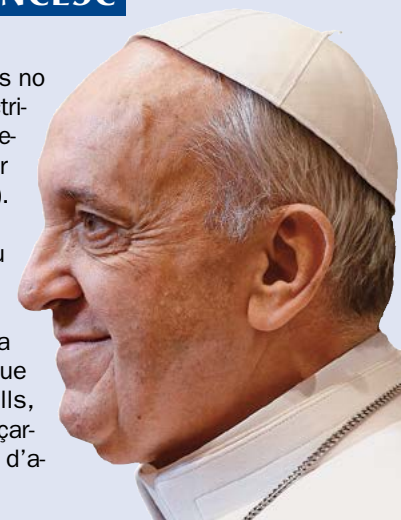

@Pontifex: «En aquest món, que ha desenvolupat les tecnologies més sofisticades, hi ha encara per desgràcia tants nens en condicions inhumanes, explotats, maltractats, esclavitzats, pròfugs. De tot això ens avergonyim avui davant de Déu» (16 d'abril).

@Pontifex: «Només l'amor de Jesús transforma la vida, sana les ferides més profundes i ens allibera dels cercles viciosos de la insatisfacció, de la ira i de la lamentació» (17 d'abril).

@Pontifex: «Ser cristians no és abans de res una doctrina o un ideal moral, és la relació viva amb el Senyor Ressuscitat» (18 d'abril).

@Pontifex: «Per a Déu, tu ets aquesta petita moneda que el Senyor no es resigna a perdre i cerca sense parar: vol dir-te que ets preciós als seus ulls, únic. Ningú pot reemplaçar-te en el cor de Déu» (20 d'abril).

Guanyar el Xacobeo des de la presó

Des de la Pastoral Penitenciària ens arriben històries i vivències contrastants, barrejades de captivitat, redempció, esperança, sofriment, acompanyament, soledat... la cara i la creu de qui vol viure la fe dins de la presó i de qui els acompanya en el seu particular camí.

Una d'aquestes històries és la de recórrer el Camí de Sant Jaume... dins de la presó.

El P. Xavier Rodríguez, sj, capellà del Centre Penitenciari Brians-2, a Sant Esteve Sesrovires, ens explica aquest atípic pelegrinatge:

«A mitjans de juliol de 2020, Valentín, un intern de Brians-2, em va comunicar que hi havia un grup de 8 o 10 interns que estaven animats a fer el Camí de Sant Jaume. Va tenir aquesta intuïció i ell, que és molt bon líder, va animar molt els seus companys a esdevenir pelegrins. Li vaig dir que no els deixarien sortir per fer-ho... Aleshores em va explicar que havien pensat realitzar-ho fent voltes al pati del seu mòdul de la presó. A més, estaven especialment il·lusionats, perquè l'any següent, aquest 2021, seria any jubilar, Xacobeo, perquè sant Jaume cauria en diumenge.»

La intuïció comença a prendre forma: a la sala-biblioteca del mòdul, els interns van penjar uns mapes,

fets per ells mateixos, amb el camí de Jerusalem a Santiago, el camí espanyol i el camí de Brians-2 a Santiago. Aquest últim resultava ser d'uns 1.300 km. Fent un petit càlcul, arribaren a la conclusió que això es traduïa en unes 4.200 voltes al pati.

Ara fa un any, aproximadament, li demanen al P. Xavier poder fer la inauguració oficial el dissabte 25 de juliol de 2020, amb la primera volta solemne al pati: «Calia demanar els permisos oportuns a la direcció del Centre, al cap del mòdul i a l'educadora de cap de setmana. Ens els van donar i, fins i tot, els va agradar tant la idea que van decidir portar unes càmeres del departament d'audiovisuals i comunicació del Centre per fer un reportatge on mostrar les activitats realitzades al Centre durant la pandèmia.

«El dia de sant Jaume de l'any passat ens vam reunir a la sala-biblioteca per fer una breu litúrgia de la Paraula, la benedicció dels futurs caminants i una breu explicació del sentit del pelegrinatge. Tot seguit vam sortir al pati i, amb tota solemnitat, comencem la volta inaugural del Camí. Al davant hi anava jo, revestit amb l'alba i l'estola, i darrere els pelegrins. Una escena peculiar, certament, però la reacció de la resta dels interns va ser meravellosa: sense que ningú digués res i de manera sorprenentment respectuosa, els interns van anar parant els jocs i activitats que en aquell moment s'estaven realitzant, com ara futbol, bàsquet, musculació, etc., i van seguir el pas de la processó amb una mirada atenta i molt i molt respectuosa. En acabar la volta vam donar per conclòs l'acte inaugural del Camí.»

Les «etapes» del recorregut s'han dut a terme al llarg dels mesos, fins a finals del mes d'abril de 2021. I quants han arribat simbòlicament als peus de l'apòstol? Doncs han estat tres: Francisco, Josep i Juan. Valentí i altres van ser traslladats a altres centres; alguns es van desanimar a la meitat del camí i algú ha sortit en llibertat en aquest període. Tres pelegrins atípics però que, amb tota devoció, van demanar l'acreditació del seu pelegrinatge. I sí, sí... se'ls va concedir! Després de les peticions oportunes per part del P. Xavier, al mes de maig van arribar les «compostel·lanes»: «La reacció per part del Francisco, el Josep i el Juan va ser d'una gran emoció i agraïment. Amb molta alegria l'ensenyaven als altres companys interns, als funcionaris... Va esdevenir un motiu de festa per a tot el mòdul.»

Que el sant Apòstol els protegeixi, a ells, i a tots els qui pelegrinem al Camí i a la vida, intercedint davant el Senyor per rebre una gran benedicció i fortalesa en la fe.

Un nou jutge per al Tribunal eclesiàstic

El passat 7 de juliol va tenir lloc a la Casa de l'Església l'acte de jurament del càrrec com a nou jutge del Tribunal eclesiàstic de la nostra diòcesi per part del Sr. Francisco José Cardona. El nou membre del Tribunal és natural de Menorca i resideix a Mallorca, exercint la seva activitat com a canonista a diverses instàncies eclesiàstiques a tot l'Estat.

D'aquesta manera, el Tribunal queda format per quatre jutges: el vicari judicial, Mn. Antonio Fernández, i els jutges Mn. Albert Sols, Mn. Joan Lázaro (que és el vicari judicial del Bisbat de Terrassa) i ara el Sr. Francisco José Cardona.

► **Visita de l'alcalde de Sant Feliu a la Casa de l'Església.** Dijous 1 de juliol, l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat, Lídia Muñoz Cáceres, acompanyada del primer tinent de l'alcalde, Oriol Bossa i Pradas, van realitzar una visita de cortesia a la seu diocesana, signant al llibre d'honor del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Va ser ocasió d'una major coneixença mútua i institucional.

AGENDA

► **Reunió dels bisbes de la Tarracense.** Abans de la pandèmia, els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya solien trobar-se tres dies de treball i convivència al mes de juliol, a la Vall d'Aran, Diòcesi d'Urgell. Donades les circumstàncies, enguany la reunió tindrà lloc el proper dilluns 19 juliol, a la tarda, al Seminari Conciliar de Barcelona.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ex 14,5-18 / Sl: Ex 15,1-6 / Mt 12,38-42]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. ■ Dimarts [Ex 14,21-15,1 / Sl: Ex 15,8-17 / Mt 12,46-50]. Sant Elies, profeta (s. IX aC); santa Margarida, vg. i mr.; sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Dimecres [Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Mt 13,1-9]. Sant Llorenç de

Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i dr. de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxades, vg.

22. □ Dijous [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixebra de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Divendres [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303 - Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Conegunda, rel. franciscana.

24. ■ Dissabte [Ex 24,3-8 / Sl 49 / Mt 13,24-30]. Urgell: ■ Josep Sala i Picó, prev. i companys, mrs. Sant Víctor, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalajara.

25. ■ Diumenge vinent (lit. hores: tot propi de la solemnitat) [Fets 4,33; 5,12.27-33; 12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21; 12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

Diumenge XVI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Es posà a instruir-los llargament»

Una de les imatges més conegudes de Jesús és de pastor, de bon pastor. L'evangeli ens presenta Jesús amb els apòstols: aquests acaben de venir de fer la seva experiència de predicació. Jesús els vol portar a un lloc tranquil: *Veniu ara tots sols en un lloc despoblat i reposeu una mica*. Vol compartir l'experiència dels seus deixebles; busca un lloc de repòs; vol fer una mica de vacances amb ells: *veniu tots sols*, ha dit. Però què passa? Doncs que la gent té ganes d'escoltar la paraula de Déu. I Jesús ho veu: *Jesús desembarcà, veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor*. Què farà Jesús? El seu cor compassiu el porta a ensenyar a aquestes ovelles sense pastor. Els seus plans amb els apòstols? Queden en segon lloc: primer són aquelles ovelles. I Jesús els ensenya, però no de qualsevol manera, no ràpidament per sortir del pas, no són unes paraules perquè quedin tots tranquils, no: *es posà a instruir-los llargament*, sense presses: Anteposa el bé d'aquella multitud als propis interessos i als propis plans. Fa realitat les paraules de Jeremies: *Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les ni en mancarà cap*. Jesús fa tot el contrari dels pastors denunciats per Jeremies: *Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat*. En canvi el Senyor alimenta les seves ovelles amb la seva paraula.

Jesús com a bon pastor vol un ramat ben unit, amb bona harmonia: *Ell de dos pobles n'ha fet un de sol; ha posat la pau entre tots els dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell*. Això no és fàcil, però ja veiem com Jesús busca primer que tot el bé de les ovelles, fins i tot al preu de la pròpia vida: *Per la seva mort en la creu ha fet morir l'enemistat*. Per això, diu sant Pau, *ha vingut a portar la bona nova de la pau*. I no es cansa mai de predicar, de portar la bona nova d'una humanitat renovada. Aquesta és també la nostra tasca: treballar per una humanitat unida, sense enemistats, en pau, en bona harmonia de tots els homes i dones.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 23,1-6)

Ai dels pastors que perden i dispersen les ovelles del meu ramat, diu l'oracle del Senyor. Per això el Senyor, Déu d'Israel, diu als pastors del meu poble: «Vosaltres heu dispersat les meves ovelles i les heu fetes fugir, en lloc de fer-ne el recompte. Doncs ara jo passaré comptes amb vosaltres per reclamar tot el mal que heu fet, diu l'oracle del Senyor. I totes les ovelles que em queden, jo mateix les recolliré de tots els països on les havia fet fugir, i les faré tornar als seus prats. Allà seran fecundes i s'hi multiplicaran. Els donaré pastors que les menin, i ningú no tornarà a fer-los por, ni a esfereir-les, ni en mancarà cap, diu l'oracle del Senyor.» Venen dies, diu l'oracle del Senyor, que faré germinar un rebrot legítim del llinatge de David, i serà un rei excel·lent que farà regnar en el país la justícia i el bé. En els seus dies Judà no sofrirà cap mal i Israel viurà segur. El seu nom serà: «El-Senyor-és-el-nostre-bé.»

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs. / Per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,13-18)

Germans, vosaltres abans éreu lluny de les promeses, però ara la sang del Crist us ha apropiat. Ell és la nostra pau. De dos pobles n'ha fet un de sol, ja que ell ha destruït la barrera que els separava i els mantenia enemics, abolint en el seu propi cos la Llei i els preceptes. Així ha posat pau entre tots dos pobles i ha creat una nova humanitat centrada en ell. Per la seva mort a la creu ha fet morir l'enemistat i, units en un sol cos, els ha reconciliat tots dos amb Déu. Per això ha vingut a portar-nos la bona nova de la pau: la pau a vosaltres, que éreu lluny, i la pau als qui eren a prop. Per ell uns i altres tenim entrada al Pare, guiats per un sol Esperit.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 6,30-34)

En aquell temps, els apòstols es reuniren amb Jesús i li parlaren de tot el que havien fet i ensenyat. Ell els diu: «Veniu ara tots sols a un lloc despoblat i reposeu una mica.» Perquè molta gent anava i venia i no els deixava temps ni per menjar. Se n'anaren, doncs, tots sols amb la barca cap a un lloc despoblat. Però algú els veié quan marxaven; molts ho van saber, van córrer a peu de tots els pobles i arribaren primer que ells. Quan Jesús desembarcà veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a instruir-los llargament.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 23,1-6)

¡Ay de los pastores que dispersan y dejan que se pierdan las ovejas de mi rebaño! —oráculo del Señor—. Por tanto, esto dice el Señor, Dios de Israel a los pastores que pastorean a mi pueblo: «Vosotros dispersasteis mis ovejas y las dejasteis ir sin preocuparos de ellas. Así que voy a pedir os cuentas por la maldad de vuestras acciones —oráculo del Señor—. Yo mismo reuniré el resto de mis ovejas de todos los países adonde las expulsé, y las volveré a traer a sus dehesas para que crezcan y se multipliquen. Les pondré pastores que las apacienten, y ya no temerán ni se espantarán. Ninguna se perderá —oráculo del Señor—. Mirad que llegan días —oráculo del Señor— en que daré a David un vástago legítimo: reinará como monarca prudente, con justicia y derecho en la tierra. En sus días se salvará Judá, Israel habitará seguro. Y le pondrán este nombre: «El-Señor-nuestra-justicia.»

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,13-18)

Hermanos: Ahora, gracias a Cristo Jesús, los que un tiempo estabais lejos estáis cerca por la sangre de Cristo. Él es nuestra paz: el que de los dos pueblos ha hecho uno, derribando en su cuerpo de carne el muro que los separaba: la enemistad. Él ha abolido la ley con sus mandamientos y decretos, para crear, de los dos, en sí mismo, un único hombre nuevo, haciendo las paces. Reconcilió con Dios a los dos, uniéndolos en un solo cuerpo mediante la cruz, dando muerte, en él, a la hostilidad. Vino a anunciar la paz: paz a vosotros los de lejos, paz también a los de cerca. Así, unos y otros, podemos acercarnos al Padre por medio de él en un mismo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,30-34)

En aquel tiempo, los apóstoles volvieron a reunirse con Jesús, y le contaron todo lo que habían hecho y enseñado. Él les dijo: «Venid vosotros a solas a un lugar desierto a descansar un poco». Porque eran tantos los que iban y venían, que no encontraban tiempo ni para comer. Se fueron en barca a solas a un lugar desierto. Muchos los vieron marcharse y los reconocieron; entonces de todas las aldeas fueron corriendo por tierra a aquel sitio y se les adelantaron. Al desembarcar, Jesús vio una multitud y se compadeció de ella, porque andaban como ovejas que no tienen pastor; y se puso a enseñarles muchas cosas.